

Συνεχίζομεν και σήμερον την δημοσίευσιν των περιφήμων επιστολών της Τσαρίνας προς τον Τσάρον.

Της Αυτοκρατορίας 'Αλεξάνδρας προς τον Τσάρον Νικόλαον Θησαυρέ μου,

Το γράμμα σου μου προσέξηνσε μεγάλη χαρά! Ο Θεός να σου δώσει την ευλογία του για τη μεγάλη καλωσύνη σου. Σ' ευχαριστώ χίλιες φορές. Πώς μ' άρσσει να διαβάζω τα τρυφερά λογάκια σου. Η καρδιά μου παρηγορείται για την έλλειψη σου. Τώρα που είμαι μόνη, παίρνω το προσημαί μου στο κόκκινο ντιβάνι.

Επιτήραμε εις προϋπιντήσιν των τραυματιών με την 'Αναστασία και την 'Ολγα. Ποσα δυστυχισμένα παιδιά έχασαν την ύγειάν τους! Τί τρομερές πληγές! Φοβούμαι ότι πολλοί θα πεθάνουν από τα τραύματα. Ευτυχώς που είνε στα χέρια μας και θα κάνουμε ο,τι μπορούμε για να τους σώσουμε.

Είμαι τόσο κουρασμένη, αγαπητέ μου! Και τόσο λυπημένη! Χθές περιποιηθήκα μόνη μου ένα δυστυχισμένο παιδί είκοσι έτών που είχε πληγωθεί στο πόδι. Ο γιατρός έλεγε πως θα άναγκασθούν να του τ' κόψουν!

Έκλαιγε σάν μουρό... Τι κρίμα! Τόση νεότης και τόση όμορφιά να χάνεται με αδόν τον απίστο πολεμο.

Χθές έβρεξε όλη την ήμερα. Η 'Αννα είχε τα νύχια της. Εγκρίναμε διαρκώς. Γι' αυτό άναγκάσθηκα να πάω στην κάμαρά μου από τας δέκα. Τό πρωί παραπονιόταν πως την άφησαμε μόνη. Είνε τόσο άνυποροχη!

Τά παιδιά μου υποσχέθηκαν, πως θα σου γράφουν κάθε μέρα. Πρώτη θ' άρχίσω η Γατιάνα. Σέ σφίγγω στη θερμή άγκαλιέ μου. Ο Θεός να σ' ευλογήσει και να σε στείλ η παιλι έδώ με τό καλό. Σ' αγαπέ μου, 'Αγγελέ μου, 'Ιλιέ μου, 'Αγάπη μου, Ζωή μου! χαιρέ!

Η γυναίκα σου 'Αλεξάνδρα

Της ίδιας προς τον ίδιον

Αγαπημένε μου,

Ήμουν τόσο μελαγχολική χθές; που σέ είδα να φεύγεις όλομόναχος. Δέν έμεινες μαζί μας παρά τόσο λίγο...

Δέν μπορώ όμως να εύρω λέξεις για να σου έκφράσω τη μεγάλη άγάπη μου. Θα ήθελα να σέ φιλήσω με λιτρεία και λαχτάρα, έσένα που μου δίνεις τόση ευτυχία στον κόσμο.

Αν μπορώ να σου φανώ χρήσιμη σ' ό,τι δήποτε, θα τρέξω σιμά σου. Μη ανησυχή. Θα είμαι δυνατή σ' αυτή την τραχιά περίοδοσιν του πολέμου. Είμαι πεπεισμένη ότι θα νικήσουμε. Είσαι τόσο γενναίος και καλός. Η Θεία Πρόνοια θα μάς βοηθήσει όπως μάς βοήθησε πάντα. Σε φιλώ στο ωραίο σου μέτωπο. 'Αλεξάνδρα

Της ίδιας προς τον ίδιον

Αγαπημένε μου,

Η νοσταλγία που με βασανίζει ένόσφ λείπει είνε άπόρητη. Διαρκώς σέ θυσιούμαι. Τά μάτια μου δέν κλείνουν της; άτέλειωτες αυτές νύχτες του χειμώνα. Ακούω να πέφτη άδιάκοπα ή βροχή και μιά άπέραντη μελαγχολία σφίγγει την πονεμένη καρδιά μου.

Γλυκιά μου άχ' ο νοός του Σινέις να γυρίσης πίσω; Θα σέ κρατήσω σιμά μου και δέν θα σέ ξαναφήσω να φύγεις. Η ζωή μου είνε άπόρη-

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

τη όταν μ' έγκαταλείπεις. Τό ξέρω πως; θεωρείς τό καθήκονός τό ιερώτερο από κάθε ανθρώπινο αίσθημα. Η καρδιά σου είνε τόσο μεγάλη, ώστε πολλές φορές; ευχαριστώ τον Θεό, που σέ έβραλε στο δρόμο μου. Είσαι ό ήλιος της ζωής μου; ή μόνη μου παρηγοριά. Γύρισε πίσω, αγαπημένε μου, ύποφερα!... Σε περιμένο 'Αλεξάνδρα

Της ίδιας προς τον ίδιον

Αγάπη μου,

Η Τατιάνα έχει μεγάλο πυρετό. Ευτυχώς; ό γιατρός με διεβεβαίωσε ότι δέν είνε σοβαρό τό πράγμα. Την νύχτα την έπληρα μαζί μου στο δωμάτιό μου. Ο ύπνος της ήταν πολύ ταραγμένος; και παραμιλούσε διαρκώς. Μιά στιγμή έλεγε σιγανά: — 'Ελα, Μπαμπά! Τότε δέν μπορείς να κρατήσω τό δάκρυό μου. Αυτό τό παιδί σου μοιάζει πολύ... Έχει την ίδια καλωσύνη και την ίδια γλυκύα στα μάτια της; Έχει και τον χαρακτήρά σου. Είνε τρομερά ευαίσθητη και πονετική.

Πότε θα έλθεις; έπί τέλους; Όταν λείπεις; κενός δέν γελώ μέσα στο σπίτι. Είμαστε όλοι μουδιασμένοι και περιμένουμε με αγωνία ένα τηλεγράφημά σου.

Έλα παιδί, καλέ μου. Μην άργής.

Η γυναίκα σου 'Αλεξάνδρα

Της ίδιας προς τον ίδιον

Αγαπημένε μου,

Σου έγραψα χθές; και σού ξαναγράφο σήμερα. Η Μαρίε ήθελε να με ιδη και μου έμπιστεύθηκε τό μυστικό της.

Είνε πολύ δυστυχισμένη με τον άνδρα της. Φαίνεται ότι την όπαιτέ και συγχρόνως; την καταμεταχειρίζεται. Μου παραπονέθηκε για τη διωγμή του. Δέν έπίστευι ποτέ ότι ύπαρχουν τόσο βάρβαροι άνθρωποι στον κόσμο. Εγώ έζησα τη ζωή μου κοντά στον ευγενέστερο και τον γλυκύτερο άνδρα του κόσμου. Δέν μπορούσα να φαντασθώ ποτέ της; μικρότητες του κόσμου. Η δυστυχισμένη Μαρίε έκλαιγε σάν μικρό παιδί, καθώς; μου τα άφηγετό όλη αυτά. Την παρηγόρησα όπως; μπορούσα και της; είπα ότι σέ λίγες; μέρες; επιστρέφεις... Έτσι ήσούσαμε λιγάκι. Περιμένει από σένα να κάνεις παρατήρησης; στον εξάδελφό σου, για να περιορισθ η κάπως.

Μπορείς να έπιταχίνης την επιστροφή σου; Είναι και άλλοι λόγος που με κάνει να σου τό ζητώ αυτό. Έχω τρωμερούς; πονοκεφάλους; δέν είμαι τόσο καλά και θα ήθελα να βρισκασαι σιμά μου. Θέλω ν ακούσω τη φωνή σου, που πάντα με μαγεύει; όπως; την πρώτη φορα που την άκουσα, ένα καλοκαιρινό βράδι... Αυτή ή φωνή σου με έσπάλιωσε για πάντα... Είνε βαρεία και μουσική... Γι' αυτή τη φωνή; για την όμορφιά σου, είμαι υπερίφρανη; αγαπητέ μου άνδρα!

Περιμένω με μεγάλη άνυποροχησιν; ένα τηλεγράφημά σου. Μην άργήσης. Έχω ένα μήνα να σέ ιδώ! 'Αλεξάνδρα

Της ίδιας προς τον ίδιον

Πετρούπολις; 1915.

Τί κρίμα! Εγώ; όλοσιν μονάχη μου; τα γενέθλια μου. Κλείστηκα στην κάμαρά μου με την πρόβρισι ότι ήμουν άδαθητη και διάβασα με άπληροιά όλη τα γράμματά σου. Έλλάψι πιεζά. Τό ξέρω πως; ό χειρισμό; μας; είνε προσορισμό; αλλά κάθε μέρα που περνά χωρίς; έσένα; μου φαίνεται μέρα χαμένη. Προσπαθώ να είμαι παιό λογική; μιά ή καρδιά δέν κρατιέται. Υποφέρω φρικτά. Στείλέ μου μιά νέα φωτογραφία σου. Χίλια θερμά φίλάκια. Η γυναίκα σου 'Αλεξάνδρα

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΑΝΕΠΙΣΤΑΣ ΜΟΥ

Ως καθός; σβύνεται μικρή φωτούλα Ούτως; έσβύστηκες; ώ τρυφερούλα; Την ύστερη έβγαλες Αναπνοή.

Στό κρεββατάκι σου εξαπλωμένη Πώς; ήσουν έλεγα άποκοιμισμένη Άσπρη στο πρόσωπον Σάν μιά μουσιά.

Αχ! μ' έρρινότουν; πως; θα ξυπνήσῃς; Τά παιγνιδόλογα πάλι ν' άρχίσῃς; Που τόσο μ' έχαιρον; Είς την καρδιά.

Σύ έμαράνθηκες; ώ μικροουλίκα; Μισάν τριαντάφυλλο; όπου δροσούλα

Πέρνει και δίνει την Μιά μόνη αυγή.

Ροδοστεφάνωτη λαμπρά ένδυμένη Διά τον Παράδεισο έτοιμασμένη Πά; και μά; άφρησε; Του; στεναγμού.

Τώρα ή ψυχούλα σου είς τον άέρα Παγει αναβιβάνοντας; και άπ τον αιθέρα

Έν άγγελούδι Την προσκαλεί.

Με δού του πτέρυγες την άγκαλιίζει Γλυκοφιλώντας; την; την αναβιβίζει Έκει που πάντοτε

Λαίματι χαρά.

Όταν ή σάλπιγγα θέλει βουίζει Μέσα είς; τά μνηματά; ναύη; να σιμύει.

Πάλι τό σώμα της; Κάθε ψυχή.

Αχ! νά έδύνοτσον νάσαι σιμά μου; Γλυκά να πέρω σε στην άγκαλιά μου;

Ως καθός; σ' έπαιρνα Και ζωντανή. (Έκ'των 'Απάντων) #1 'Αντ. Μάτεσις

